

Arrest

nr. 91 339 van 12 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 3 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn echtgenote dienden op 16 november 2011 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarden op 14 november 2011 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding stelde, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker en zijn echtgenote eerder in Zweden werden aangetroffen en verzocht de Zweedse autoriteiten op 17 januari 2012, gelet op artikel 16.1.e van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is

voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, om hun terugname.

1.3. Bij aangetekend schrijven van 23 januari 2012 dienden verzoeker en zijn echtgenote een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. Bij schrijven van 30 januari 2012 stelden de Zweedse autoriteiten de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding in kennis van het feit dat zij de terugnameverzoeken aanvaardden.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 2 februari 2012 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker en zijn echtgenote om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond werd verklaard. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.01.2012 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[N., G.] [...]

+ echtgenoot:

[N., S.] [...]

+ minderjarige kinderen:

[N., N.] [...]

[N., K.] [...]

Nationaliteit: Servië

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor [N., G.]. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 02.02.2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Zweden .

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van terugname.

De arts-adviseur stelt in het medisch verslag dat betrokkene kan reizen en er geen noodzaak is tot mantelzorg.

Gezien de benodigde medische zorgen en opvolging beschikbaar en toegankelijk is in Zweden, dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de bestreden beslissing.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding nam op 23 februari 2012 ten aanzien verzoeker en zijn echtgenote een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

2.2. Waar verzoeker vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

§ 1. Het onderzoek van de in de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50, 50bis, 50ter of 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

§ 3. Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van de asielaanvraag of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielpprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.

Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing."

In voorliggende zaak is het niet betwist dat verzoeker op 16 november 2011 een asielaanvraag indiende, waarbij het Nederlands als taal van het onderzoek werd bepaald en dat hij tijdens de behandeling van deze aanvraag verzocht om hem een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter

van de Vreemdelingenwet toe te kennen. Overeenkomstig artikel 39/14 iuncto artikel 51/4, § 3 van de Vreemdelingenwet dient derhalve de Nederlandse taal als proceduretaal te worden aangewend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van *“het principe van een goede administratie”*.

Hij verschaft volgende toelichting:

“In het kader van de bestreden beslissing, oordeelt de Dienst Vreemdelingenzaken [dat] de vraag tot verblijf ingesteld door verzoekers voor medische redenen niet gegrond is om de eenvoudige reden dat betrokkene voor haar gezondheidsproblemen in Zweden kan worden verzorgd.

Inderdaad, zoals hiervoor gesteld, werden verzoekers door de Belgische autoriteiten verzocht om naar Zweden te gaan om daar hun asielaanvraag verder te zetten.

Dat de dokter van de Dienst Vreemdelingenzaken de gezondheidsproblemen van Mevrouw [G. N.] dus zal onderzoeken en zal oordelen dat deze in Zweden kan worden verzorgd.

Er moet nochtans worden genoteerd dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet aangeeft in hoeverre de beschikbaarheid van en de toegang tot de zorgen in Zweden bewezen is.

Inderdaad, de Dienst Vreemdelingenzaken verwijst in zijn motivatie enkel naar het verslag van haar Raadsgeneesheer die op zijn beurt enkel stelt dat de zorgen beschikbaar zijn, zonder andere motivering.

Doch, het past nochtans in het kader van de partij van de Dienst Vreemdelingenzaken, om zijn beslissing tot weigering duidelijk te motiveren, om deze medische vraag in rekening te nemen en de redenen uit te leggen waarom hij van oordeel is dat de zorgen in Zweden beschikbaar en toegankelijk doch dit was niet het geval.”

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

“[...]

Verwerende partij merkt vooreerst op dat in het geval van het door verzoekers als laatste vermelde rechtsregel (“het principe van een goede administratie”) volgens de verwerende partij de omschrijving van die ‘rechtsregel’ als zodanig niet voldoet, wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk te achten.

Immers, bij de verwijzing naar het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt nagelaten om aan te geven welk aspect van dit veelzijdige beginsel precies geschonden wordt geacht.

Dit onderdeel van het enig middel is dan ook niet ontvankelijk.

In antwoord op de vermeende schending van artikel 1 tot 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verder laat de verwerende partij gelden dat verzoekers hun concrete kritiek feitelijke grondslag mist.

Verzoekers houden voor dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd aangaande de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in Zweden. Verzoekers beweren dat in de bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar het verslag van de arts-adviseur dat op zijn beurt enkel zou stellen dat de zorgen beschikbaar zijn, zonder andere motivering.

Nochtans luidt het advies dd. 02.02.2012 van de arts-adviseur als volgt:

“(…)

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van terugname

(…)

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de medicamenten (...) in Zweden beschikbaar zijn (...).

Toegankelijkheid van de zorgen in het land van terugname

De Zweedse Migratieraad zorgt voor de huisvesting van asielzoeker. Hetzij in privé-accommodaties (voor families), hetzij in een opvangcentrum (voor individuele asielzoekers). De raad verleent de asielzoekers ook een dagelijkse financiële toelage waarmee ze onder andere voedsel, kleding, medische zorgen en medicijnen kunnen betalen. Gezondheidszorgen voor asielzoekers zijn geregeld door een speciale wet. Asielzoekers hebben de garantie op alle medische zorgen die niet uitgesteld kunnen worden. Asielzoekende kinderen genieten dezelfde rechten als kinderen die een volwaardig verblijfsrecht hebben in Zweden. Zweden houdt eraan de EU-richtlijn 2003/9/EC betreffende de minimumstandaarden voor de opvang van asielzoekers onverkort te respecteren teneinde asielzoekers een waardige opvang te verzekeren.

De Zweedse gezondheidszorg is een van de beste van de wereld en voorziet in behandelingen voor de meest uiteenlopende aandoeningen.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Zweden.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van terugname. ”

Verzoekers beschouwingen missen dan ook duidelijk feitelijke grondslag, nu uit het advies van de arts-adviseur afdoende blijkt dat zowel de beschikbaarheid als de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in Zweden werd onderzocht.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie oordeelde derhalve geheel terecht dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 ongegrond is nu de benodigde medische zorgen en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Zweden.

Overigens merkt de verwerende partij op dat verzoekers het tegendeel niet aantonen.”

3.3.1. De Raad merkt op dat de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan zij is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat niet blijkt dat verzoekers echtgenote lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de bestreden beslissing, wordt verder

toegelicht dat de medische problemen van verzoekers echtgenote haar niet verhinderen om te reizen, dat zij geen nood heeft aan mantelzorg en dat de vereiste medische zorgen in Zweden – het land waar zij kan verblijven tijdens het onderzoek van haar asielaanvraag – beschikbaar en toegankelijk zijn. De bewering van verzoeker dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer louter wordt gesteld dat de vereiste zorgen in Zweden beschikbaar zijn zonder dat een verdere toelichting wordt gegeven mist voorts, zoals verweerder terecht opwerpt, feitelijke grondslag. De ambtenaar-geneesheer heeft namelijk, met bronvermelding, uiteengezet dat de medicatie die verzoekers echtgenote ter behandeling van haar psychische problemen nodig heeft of equivalenten van deze medicijnen in Zweden beschikbaar zijn. Wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgverstrekking heeft hij tevens, opnieuw met bronvermelding, uiteengezet dat asielzoekers in Zweden de garantie hebben op alle medische zorgen die niet kunnen worden uitgesteld. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2. Samen met verweerder dient de Raad voorts vast te stellen dat verzoeker in gebreke blijft toe te lichten welk *“principe van een goede administratie”* – waarmee hij lijkt te willen verwijzen naar de beginselen van behoorlijk bestuur – hij geschonden acht en op welke wijze dit niet nader toegelichte beginsel geschonden werd. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg, gelet op het ontbreken van de vereiste duidelijkheid, onontvankelijk.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK